

Turuncu Sis Lambaları

– redfer · 18 Temmuz 2024

hava yağmurluydu
papatyalar açmıştı ıslak kaldırımlarda
bekliyordum

birden nasıl oldu bilmiyorum
onu gördüm bir köşenin arkasından
benimle ilgiliydi garip biçimde
evvela akşam saatlerinin sayılarını arttırdığı
başıboşlardan biri zannettim
başımı, benden sana fayda yok, manasıyla çevirirken
fark ettim elindekileri

bir kitap vardı koltuğunun altında
simsiyah ve kapkaranlık bakışları
hiçbir şey söylemeksizin öylece duruyordu
aynı zamanda bana, gel, diyordu
yanına gittim
gülümsedi

tatlı ve ince, hassas bir şey vardı bu gülümseyişte
elini uzattı ...almakla almamak arasında tereddüt ettim
ya eşim görse ne derdi
beni kıskanacak değildi ya
elimi eline uzattım
hayret, sımsıcaktı
gözlerine baktım
hem kırgın ve biraz da kızgındı

biliyor musun, dedi
ben senin bir dönem okuttuğun öğrencinin teyzesiyim
ne haylazdı o
buraya seninle konuşmaya geldim
ama burada olmaz,
baksana ne kadar aykırı kalıyorum
baktım, gerçekten gelen geçen bize bakıyordu

seni bize götürüyüm, dedi
olmaz, dedim
evde çocuklar bekliyor
hem yarın son sınıflara sınavım var,
soru hazırlayacağım
öyleyse bir yer bulalım, dedi

bomboş bir deniz kıyısına indik
metruk gazinonun tahta masalarından birisine oturduk
rahat görünüyordu sandalyede
asıl meseleyi merak ediyordum ki
anlamış gibi baktı ...demek sendin, dedi
ne bendim
bu şiir kitabını yazan

utandım ,kızardığımı hissettim
peki, dedi ...umduğum gibi değilsin
ne bileyim
ben daha boylu poslu birini bekliyordum
sen gönlüme bak, dedim

anladım, beni sorgulamaya gelmişti

nedeni var mı, dedim
bu son kitabın mı olacak
bana daha çok şiir lazım
bana daha çok şiir yazmalısın

hep o karanlık fakat yalnız ve sevecen gözlerinin arkasından
bana bakıyordu
iki martı çığılıklar atarak başımızın üstünden geçtiler
bak, dedim, bak şu martılara
sadece onlar bile bana koskoca bir şiir yazdırabilir
sen ne düşündün onlar başının üzerinden geçerken
sen, dedi, birisine benziyorsun
ama bir türlü hatırlayamadım...

haksız değildi,
bu yaşta hafızadaki resimler o kadar donuktu ki
ne kadarda hep birbirinin aynısıyız
hep öyleydik
içimizde fırtınalar koparken

sustum
peki onca özlemini çektiğin şiir neydi
düşündü...o şiir sizi doğurmadı mı
ben senin arzuladığın gibi bir şiir yazsaydım
geceyi değil ,
günün ilk fecrini derinlikli manzaralarını yazardım
şiir, şiir olurdu o zaman
turuncu sis lambaları yandı
bir anda kar yağmaya başladı

o an sustum
yanda ki evin pencerelerinden
çok sesli batı müziği notaları geliyordu
gizemli teyze düşüncesi yok olmuştu
her hali hoşuma gitmeye başlamıştı
yanda ki evin penceresi kapandı
o güzelim notalar da uçup gitmişlerdi
evet, dedi ...içini çekerek
biz de o sesler gibi uçup gideceğiz bir gün

fakat dedim
sus dedi
yüzünde ki gülüş netleşti
unutma, dedi, ben öğrencinin teyzesiyim
daha doğrusu o benim yeğenim

artık gitsem, dedi
elini tekrar uzattı
bize gelmedin, dedi
çok isterdim, dedim
belki bir dahaki sefere
hayır, dedi ...sanmıyorum

asıl mesele yoklukların bizde bıraktığı boşluk duygusu değil mi
şiiir kokmayan şu hava ,
tahammülü zor olurdu her halde
peki, dedim,
çok acı çekiyorum
içimdeki fırtınalara tahammül çok zor
gözleri daldı...

bizi bulmak size düşüyor, bize değil
ne korkunç, siz, sizi bize hiç vermeyeceksiniz
sizi bulmak bize düşüyor
çünkü sizensiz hiç olamayacağız
ve siz hep susacaksınız
bütün şairler gibi

kar hızlandı, rüzgar esti
uzaktan bir vapur düdüğünü çaldı
martılar çığlıklar atarak başımızın üstünden geçtiler
kısık gözlerle, martıları takip etti
sus, dedi
sorma
sus

elini veda eder gibi kaldırdı
nemli gözleriyle gülümseyerek gözlerime baktı

hem dedi, o kadar ümitsizliğe kapılma
bıraktığınız şiirler sizi bulmalarına yetebilir
öyle suskun, karanlığın içinde
eteği rüzgardan havalandı, uzaklaştı
uzakta ...kayboldu gitti
bir daha görüşmek kısmet mi bilmem
güle güle teyze

adını bilmedim
kendini tanımadım
hiçbir malumatım yok hakkında
şiir kitaplarımı okuyan bir teyzeydi işte

redfer